

M
a
i
g

2
0
1
8

La mort i el més enllà (Parte II)

Reaccions davant la mort (continuació...)

Probablement l'actitud més comuna avui en els països occidentals és la inspirada per l'epicureisme d'abans, equivalent al materialisme hedonista d'avui. La seva doctrina pragmàtica es resumeix en dues frases: «Mengem i bevem, que demà morirem». Només preocupa el gaudir, el passar-s'ho bé, tenint el pensament tan ocupat en el present que no queda lloc per a idees lúgubres relatives al futur, sobre tot, la de la mort. És veritat que no tots els hedonistes són materialistes. N'hi ha que viuen preocupats per i ocupats en qüestions intel·lectuals en les que centren tot el seu interès.

Només una minoria, sovint menyspreada, dona al seu món interior una dimensió de transcendència. No seran aquests els veritablement savis? L'escriptor català Joan Perucho, vell i malalt, manifestava que el món actual per ell «no té atractiu», i que no li interessaven ni l'art, ni les lletres, i el periodisme i la literatura tampoc. «Ara, l'únic que m'interessa -diu- és l'eternitat, allò que hi ha a l'altre costat del mirall i que només poden veure els sants i els poetes». Algú pot pensar que una declaració així no és d'estranyar en un octogenari; però la saviesa de les seves paraules és per a totes les edats (no sabrem mai quan estem a prop de la nostra fi a la terra).

Abans d'acabar la nostra reflexió sobre com reaccionar davant la mort, un record: el del ric neci de la paràbola. El seu únic valor i el seu afany consistien exclusivament a multiplicar els seus béns per poder gaudir del millor benestar possible un cop retirat de la seva vida laboral. Però quan va arribar aquest moment i manifestava la seva il·lusió «Ara, ànima meva, descansa, menja, beu, passa-t'ho bé», Déu li va dir: «Neci, aquesta nit vénen a demanar la teva ànima» (Lc. 12:20).

El nucli de la mort

En el cas de l'home, la definició del bíbleg, tot i admetent-ne la validesa, no expressa tota la veritat. La Sagrada Escriptura, testimoni de la revelació de Déu posa al descobert la cara negra de la mort: el pecat. La primera parella humana va ser advertida que el dia que desobeïs Déu, moriria (Gn 2:17). L'apòstol Pau, divinament inspirat, afirma que «la paga del pecat és mort» (Rm. 6:23); i en un altre text manifesta que «el fibló de la mort és el pecat» (1Co. 15:56). No és menys explícit quan presenta la clau del drama humà: «... el pecat va entrar al món per mitjà d'un home, i per mitjà del pecat, la mort». I també «la mort s'estengué a tots els homes, atès que tots van pecar» (Rm. 5:12). Aquesta relació entre pecat i mort és el que fa més terrible l'arribada d'aquesta; no solament perquè a la mort li segueix el judici (Ac. 9:27), sinó

perquè fins i tot abans de la mort física, l'ésser humà, en la seva naturalesa caiguda, està «mort per les seves culpes i pecats,» (Ef. 2:1), motiu pel qual la seva vida física a la terra està sotmesa a les tendències d'una personalitat egocèntrica que indueix al mal. No és d'estranyar que un home sensible clamés a Déu: «Senyor, allibera'm d'aquest home dolent que sóc jo».

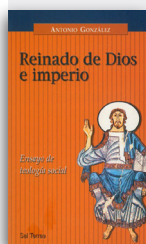
L'alliberament de la mort

Afortunadament hi va haver qui va dur a efecte aquest alliberament. El Senyor Jesucrist salva del pecat i les seves conseqüències a tots aquells que confien en ell i en la seva obra redemptora. Per aquest motiu se li va imposar el nom de JESÚS, «perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats» (Mt. 1:21). Això és així perquè ell va anul·lar la malignitat del pecat expiant-lo mitjançant el seu sacrifici a la creu. «La seva sang ens neteja de tot pecat» (1 Jn. 1:7); «ell és la propiació pels nostres pecats, i no solament pels nostres sinó també pels de tot el món» (1 Jn. 2:2). El perdó diví que ell ens atorga ens obre les portes a una nova vida que posa fi a diferents formes d'esclavatge moral, a un cúmul de frustracions i patiments, a un buit torturador. La vida trobada en Crist reporta pau, certesa, i dona sentit a la nostra existència. En ell es troba un nou «per què» i un nou «per a què». I quelcom més: Crist ens allibera del temor a la mort (Ac. 2:15), pel fet que ens fa hereus d'una vida nova, imperible, en la seva presència als Cels. Emfàticament, el Senyor Jesucrist assegura que «el qui creu en ell té vida eterna» (Jn. 6:47).

Libres recomanats

Juan Driver. *Renovación de la Iglesia. Comunidad y Compromiso.* Ed. Certeza. Buenos Aires, 1.995. L'Església no té cap més alternativa: o es renova o deixa de ser Església. No obstant, no tot canvi que es vol introduir a l'Església a títol de renovació ho és efectivament. Juan Driver ofereix criteris bíblics per tal de discernir com és una comunitat que reconeix Crist com a Senyor i viu en el poder de l'Esperit Sant.

Antonio González. *Reinado de Dios e imperio.* Ed. Sal Terrae. Santander, 2.003. El regnat de Déu té a veure amb l'acció actual de Déu en la història i amb la seva sobirania present sobre un poble. Només en aquest cas, el regnat de Déu cobra tot el seu significat revolucionari que va tenir per a un Jesús de Natzaret i per al cristianisme primitiu. Perquè només en aquest cas la novetat del pla de Déu sobre la història comença a ser efectiva en el nostre temps i que un altre món ja està essent possible.

Artícle (Continuació)

Hi ha, doncs, un més enllà?

Si ens atenem a l'ensenyament bíblic, la resposta és Sí. No tot s'acaba amb la mort. Els evangelistes ens indiquen que la creu i el sepulcre no van ser el final de la vida de Jesús. Testifiquen de manera feaent que «al tercer dia va ressuscitar», com resumeix el credo apostòlic. La tragèdia aparent es va convertir en el més gran dels triomfs. Com Luter, els cristians podem exclamar amb goig: «Vivit, vivit!» (Viu, vio!), i recordem amb no menys goig les paraules de Jesús: «Perquè jo visc, vosaltres també viureu» (Jn. 14:19). El seu poder vivificador es va manifestar durant el seu ministeri públic en la resurrecció de tres persones: la filla de Jaire, la del fill de la viuda de Naïm i la de Llätzer. Igualment es manifestarà en la seva segona vinguda, quan els morts en Crist ressuscitaran per tal d'unir-se a ell i romandre amb ell per sempre (1 Tes. 4:14-16). Però l'esperança cristiana no apunta només a un Dia escatològic més o menys remot. També il·lumina allò que esdevé immediatament després de la mort. Al lladre penedit Jesús va dir: «T'asseguro que avui seràs amb mi al paradís.» (Lc. 23:43). I va declarar als seus deixebles poc abans de començar la seva passió: «A la casa del meu Pare hi ha moltes estances... Si hi vaig i us hi preparo lloc, tornaré i us recolliré amb mi per tal que, on jo sóc, vosaltres també hi sigueu» (Jn. 14:2-3). Els apòstols i els primers cristians en general es gaudien amb aquesta esperança amb absoluta certesa (2 Co. 5:1-4). Avui, com llavors, tot creient pot dir amb Pau que «el morir és guany» (Fil. 1:21). Qui confia en Crist no ha témer res: ni un purgatori que no existeix (Crist va fer de manera perfecta la «purgació» dels nostres pecats per sempre per mitjà de la seva mort expiatòria, - Ac. 1:3; Ac. 9:26-28 -), ni una llarga espera en estat de «dormició» fins a la resurrecció en el retorn de Crist. Morir, per al creient és «partir (de manera immediata) per estar amb el Senyor» (Fil. 1:23). Quan comparem la glòria que espera al cristià autèntic amb els temors, inquietuds i sofriments que hom pateix ara a la terra, podem afirmar amb l'apòstol Pau que morir és «molt millor».

Però no tots els éssers humans comparteixen aquesta visió. No poden. Per als incrèduls no hi ha perspectiva de glòria més enllà de la mort. Només n'hi ha d'aniquilació o de judici condemnatori (Ac. 9:27; Jn. 3:18-19). I qui podrà justificar-se davant Déu? Ni bones obres, ni patiments, ni ignorància poden salvar ningú. Qui no s'acull a l'arca de salvació, que és Crist, només pot esperar l'exclusió del Regne de Déu a «les tenebres de fora» (Mt. 22:13; Mt. 25:30). Però no és aquesta la voluntat de Déu, sinó que tots els homes es penedeixin, vinguin al coneixement de la veritat i siguin salvats (1 Ti. 2:4)

El més enllà en relació amb el més ençà

La relació existeix. Allò que es troba a l'altre costat de la mort és en certa manera una prolongació del que ha estat la vida anterior. La persona que

aquí ha viscut sempre en la indiferència espiritual, d'esquenes a Déu, sorda al missatge de Crist, no podrà mai gaudir-se en les delícies de la santedat, de la lloança a Déu i del servei a Crist. La seva condemnaió és el seu allunyament definitiu de Déu, la foscor moral sense esperança de nova llum, la collita permanent de totes les conseqüències del pecat. La que en aquesta vida ha reconegut Crist com el seu Salvador i Senyor, l'ha servit i ha viscut conforme a les demandes ètiques del Regne de Déu, veurà el seu goig incrementat en gaudir de la presència del seu Salvador en la plenitud de la seva glòria, sense vels ni limitacions. No podem precisar amb detall en què consistirà la condemnaió o quins seran els gaudis de la salvació, però la Sagrada Escripura ens instrueix prou per voler evitar la primera i desitjar el segon. La dualitat dels destins apareix ben il·lustrada en la paràbola del ric i Llätzer (Lc. 16:19-31). El seu missatge és prou solemne per tal que ens el prenguem seriosament.

Igualment de significativa és la paràbola que il·lustra el judici final (Mt. 25:31-46). Les ovelles representen les persones que han viscut en aquesta vida fent bé a mans plenes, ajudant, consolant, suplint necessitats, prodigant amor per tot arreu (el que és característic del cristià conseqüent amb la seva fe): el que han fet, ho han fet per amor a Crist. Els cabrits simbolitzen els que han tancat la seva existència en una bossa de negació («No em vau donar menjar», «no em vau donar beure», «no em vau recollir», «no em vau vestir», «no em vau visitar»). Als primers els diu que el que han fet en favor dels desvalguts ha transcendit a la seva divina persona: «A mi m'ho féreu». Així mateix, les negacions dels insensibles al sofriment del seu proïsme són una projecció del tracte negatiu que han dispensat a Jesucrist («tampoc no m'ho vau fer a mi»).

Diferents textos bíblics destaquen la connexió entre l'abans i el després de la mort. L'essencial del «després» serà fruit del que hàgim fet «abans» (2 Co. 5:10; Ro. 14:10). La salvació és gratuïta. No ens la guanyem; ens és donada per pura gràcia de Déu. Però la nostra posició en el gaudi de la salvació dependrà de la nostra fidelitat o infidelitat aquí ara. Podem ser servents fidels o servents infidels. D'allò depèn que al final Crist lloï o reprovï el nostre servei (Mt. 24:45-51).

Una observació final: la creença en l'altra vida ens ajuda a determinar els nostres valors i prioritats. Ens serà útil per a allò recordar el ric insensat al qual ja ens hem referit. Que la mort sigui una penetració en el regne de les tenebres o que sigui l'entrada a una vida gloriosa depèn de l'actitud de cada u davant Crist. Qui creu en ell i el segueix com a deixeble obedient, lluny d'acovardir-se davant la mort, sentirà el goig de renovar la seva consagració a Aquell que és la resurrecció i la vida, i dirà com l'apòstol Pau: «Ningú de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que Crist va morir i va tornar a la vida per ser Senyor de morts i de vius.»

Josep-M. Martínez

Activitats

Dia 1, Excursió unida al “Parc de l’Hostal del Fum” de Palau Solità i Plegamans.

Dia 5, Taller sobre el Protestantisme II. Por Noemí Cortès, de 10 a 13h, a Terol 22.

Dia 11, Culte d’oració de Gràcia sobre Gràcia, a l’Església de l’Exèrcit de Salvació a les 20h.

Dia 12, Actuació del cor gospel “Vocal Group” a las 17,30h a l’Església de Santa Maria del Mar.

Dia 12, Sopar evangelístic “Connecta’t”. a les 20:30h a Terol 22.

Día 27, Culte unit i dinar de germanor (Església del Lokal i Terol).

Dies 1-3 de juny, Recés d’Església a Lloret de Mar, hotel Anabel. Tema: “El Reino de Dios” per Carlos Curiel.

Programes de TV

Néixer de Nou. TV3

Últim diumenge de cada mes. A partir de les 9:40h

Buenas Noticias. TV2

Tots el diumenges a les 9:45h

Aniversaris

Día 1, Juan Gómez

Día 11, Enriqueta Gabaldó

Día 1, Josefina Cuchi

Día 13, Noa Sancaín

Día 11, Esther Gómez

Día 21, Esther Sanjosé

Día 11, Elvira Galarza

Día 30, Meritxell Esturo

MAIG	6	13	20	27
Estudi Bíblic	C. Curiel	C. Curiel	No n'hi ha	No n'hi ha
Presidir	M. Sais	S. Vargas	C. Curiel	Terol-Lokal
Predicar	C. Curiel	JR. Esturo	V. Hernandez	Terol-Lokal
Anuncis	S. Vargas	S. Vargas	S. Vargas	S. Vargas
	3	10	17	24
Oració	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento	Dios y nuestro sufrimiento

Sant Sopar

Passar els símbols:

Elisa-Pere

Mercè-Salvador

Copa:

Pepe-César

Temas de oración

- Els malalts: Matilde Gómez, Montserrat Ribas, Elvira Galarza, Manuel Hernández, Eve (mare de Carlos), María Rived, Jordi Cortés, Pilar Vicente, Pere Vargas, Carmen Lara, Manuel Aguilera, Daniel Gassó, Montserrat Soler. Santiago Giordano, Adoración Esteban, Margarita Urrutia, Lluïsa Ventura, Enriqueta Gabaldón, Paquita Cano
- Residència d'ancians 'BET-SAN': Fernando Manobens.
- Llar d'ancians 'BETÀNIA' de Santa Coloma: Eduard Urrutia.
- L'Església de Terol.
- El Consell Pastoral

ESGLÉSIA
EVANGÈLICA

TEROL 22 (GRACIA)
08012 BARCELONA

[Http://www.esglesia-gracia.org](http://www.esglesia-gracia.org)